

fører (Hauch) sagde, være rimeligt at lade Detailspørgsmaal ligge og kun dvæle ved de større Linier og ved Principspørgsmaal.

Lovforslaget tilsigter altsaa først og fremmest at bevare den nugældende Rets Grundlag, Formuefællesskabet mellem Ægtefællerne, samt Troskabspligten, maaske endda helst i højere Grad end hidtil. I øvrigt skal jeg nu ved Gennemgangen holde mig til hvert Kapitel for sig. Der er først de almindelige Bestemmelser i Kapitel I. Hvad disse angaar, lægger man Mærke til, at § 5 er ændret. Medens det i sin Tid i Folketinget vedtagne Lovforslag berettigede en Ægtefælle til, naar den anden forsømte sin Underholdspligt, at henvende sig til Overøvrigheden for at faa den forsømmelige Part paalagt Bidrag ikke alene til Familiens Underhold, men ogsaa til førstnævnte Ægtefælles særlige Behov, er Bestemmelsen om dette sidste nu strøget; det har jeg egentlig ikke noget imod, da jeg finder, at Regelen i § 3 om disse Udgifter til Ægtefællens særlige Behov, der kan paalægges den anden udover Udgifterne til et almindeligt passende Underhold til Familien, i det hele er en ret teoretisk Regel, og at en Bestemmelse om Ægtefællens særlige Behov efter Omstændighederne i en hel Del Ægteskaber kunde blive en meget besværlig Krabat. Jeg tør selvfølgelig ikke her nævne nogen som helst Eksempler, men de fleste har vel for øvrigt Erfaring om de særlige Behov for Ægtefæller af begge Køn. Ved § 5 opretholdes — det siger i hvert Fald Kommissionen — den nugældende Regel i Lov Nr. 131 af 27. Maj 1908 § 2. Jeg kan imidlertid ikke se, at det er helt rigtigt, idet Regelen i § 2 i Loven af 1908 i Virkeligheden her udvides til ogsaa at gælde Hustruen. For øvrigt har det efter min Erfaring været saaledes, at Amterne hidtil næsten ikke har været til at mane til at benytte § 2 i den dog gældende Lov af 1908, men det er ganske vist Amternes, ikke Lovens Fejl. Man tør maaske haabe, at Amtmændene vil blive lidt mere rørige nu, da de ogsaa kan falde over Hustruen.

Kommissionsudkastets § 6 er forsvundet. Det var den, der førte den formelle Lighed mellem Ægtefællerne saa vidt, at der skulde gøres op hver Nytaarsaften, hvor meget den ene havde narret den anden for i Aarets Løb, sikkert en meget livlig Nytaarsaften. Ved en første Behandling her i Tinget kaldte jeg Kommissionsudkastet paa dette Omraade for et Udslag af juridisk Konsekvensmageri, og det blev jo allerede undlivet i Folketinget. Det glæder mig, at vi ikke paa ny skal diskutere dette Problem,

som altsaa nu er forladt af Kommissionen, selv om denne end følger det til Graven med nogle overmaade pæne Ord; jeg tillader mig at smile. Til § 8, 2det og 3die Stykke, og § 11 har jeg ligesom den ærede Ordfører for Venstre nogle Bemærkninger at gøre, men da han allerede har været inde derpaa, skal jeg ikke opholde Tingets Tid i den Anledning.

I det hele kan vi fra vor Side tiltræde Kapitel I og billige Grundbetragtningen om Hustruens Ligestilling med Manden, som ligger til Grund for disse og de følgende Bestemmelser, der i Praksis gaar ud paa en højere Vurdering af en Husmoders samfundsnyttige Gerning og en Tilbagetrængning af den endnu ikke helt ukendte Mandfolkeegoisme i Ægteskabet. De gode Ægteskaber vil jo ikke berøres af disse Regler, og for de andres Vedkommende vil det maaske ikke skade, at den mere hensynsløse Part er udsat for visse Ubehageligheder, som kan stilles den forsømmelige Ægtefælle i Udsigt, hvis den anden da tør bruge disse Regler. Overhovedet tilstræber Kapitel I, som det straks er nævnt i § 1, at indskærpe Ægtefæller, at disse i det hele taget har at opføre sig ordentligt, endogsaa overfor hinanden.

Hvad dernæst Reglerne i Kapitel II om Formuen angaar, har jeg allerede nævnt, at det hidtil bestaaende almindelige Formuefællesskab foreslaas bevaret, medmindre der skabes Særeje, men at Raadigheden over Fællesboet som nu efter Loven af 7. April 1899 normalt alene skal tilkomme Manden. Denne Raadighed begrænses imidlertid, idet Hustruens Raadighed udvides til at omfatte ikke alene hendes Selverhverv, men ogsaa hvad hun indfører i Fællesboet, og hvad hun senere erhverver ved Arv eller Gave. Det var dette Forhold, som det tidligere Lovforslag kaldte Gifteret og Gifte-eje, Ord, der for min Skyld gerne maa udgaa, da ingen alligevel vilde forstaa dem i det daglige Liv. Men Hovedregelen, der altsaa udvider særligt Hustruens Raadighed over hendes Gifte-eje, kan vi ikke have noget at erindre imod, lige saa lidt som vi har noget mod Begrænsningen i Hovedregelen i al Almindelighed. Det vilde være urimeligt af Hensyn til Ægteskabet og Familien, om den ene vilkaarligt kunde afhænde den fælles Bolig eller anden fast Ejendom, navnlig naar den andens Erhvervsvirksomhed var knyttet dertil, og ligeledes om man vilkaarligt skulde kunne afhænde eller pantsætte det fælles Indbo, saaledes som der nærmere er truffet Regler om i §§ 18—20. Endvidere indeholdt det tidligere Lovfor-